

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/181/2018
Identifikačné číslo spisu: 5714209834
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5714209834.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. bývajúcej v X., zastúpenej JUDr. Janou Čončolovou, advokátkou so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Štúrova 17, proti žalovanému E., bývajúcemu v R. zastúpenému Mgr. Ľubošom Kráľom, so sídlom v Martine, Červenej armády 1, o určenie neplatnosti závetu a listiny o vydedení, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 11 C 49/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2018, sp. zn. 5 Co 330/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. júna 2017, č. k. 11 C 49/2014-305 zamietol žalobu o určenie neplatnosti závetu a o určenie neplatnosti listiny o vydedení. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 37, § 479, § 40a, § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a mal za preukázané, že I. - nebohý otec strán sporu (ďalej aj „poručiteľ“), krátko pred svojou smrťou prejavil vôľu pre prípad smrti zanechať svoj majetok svojim deťom a z dedenia vylúčiť svoju manželku. Z tohto dôvodu spísal závet, podľa ktorého mal všetok jeho majetok zdediť žalovaný. Následne spísal tiež listinu o vydedení, ktorou vydedil žalobkyňu z dôvodu, že mu neposkytla potrebnú pomoc v chorobe, starobe a že oňho neprejavovala opravdivý záujem. Žalobkyňa sa domáhala absolútnej neplatnosti závetu z dôvodu rozporu vôle a prejavu svojho nebohého otca, a to z dôvodu, že ju nemal dôvod vydediť, že trpel duševnou poruchou, ktorá mohla mať za následok, že nedokázal posúdiť následky svojich úkonov. Tieto skutočnosti súd vykonaným dokazovaním nemal za preukázané. Súd prvej inštancie prihliadol na existenciu výslovnej listiny o vydedení, teda závet nebol jediným prejavom vôle poručiteľa žalobkyňu vydediť. Žalobkyňa nepreukázala, že jedinou pohnútkou jej otca bolo z dedenia vylúčiť jeho manželku. Vo vzťahu k duševnému zdraviu poručiteľa súd prvej inštancie zo znaleckého posudku R. a Y. zo dňa 23. decembra 2000 zistil, že jeho duševný stav mu znemožňoval vykonávať právne úkony. Zo znaleckého posudku Y. a R. zo dňa 26. marca 2001 súd zistil, že poručiteľ je plne spôsobilý na právne úkony, že jeho duševná porucha je nevýznamnej intenzity. Z uvedeného neskoršieho

znaleckého posudku teda pre súd vyplynulo, že poručiteľ bol plne spôsobilý na právne úkony, a tak žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala jeho právnu nespôsobilosť spísať závet a listinu o vydedení. Keďže žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, nepreukázala tvrdené skutočnosti, čím sa dostala do dôkaznej núdze, keď nevedela ponúknuť súdu prvej inštancie také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali jej tvrdenia, uvedené malo za následok neúspech v konaní a preto súd jej žalobu zamietol. Zároveň sa žalobkyňa domáhala neplatnosti listiny o vydedení z dôvodu neexistencie zákonných dôvodov na vydedenie. Právo domáhať sa neplatnosti právneho úkonu je potrebné uplatniť v premlčacej dobe, po uplynutí ktorej súd musí prihliadať na námietku premlčania, ktorú v konaní vzniesol žalovaný. Preto súd prvej inštancie žalobe o určenie neplatnosti listiny o vydedení nemohol tiež vyhovieť. Premlčacia doba začala plynúť najneskôr 12. marca 2007, kedy bolo vydané osvedčenie o dedičstve v dodatočnom dedičskom konaní po poručiťovi, v ktorom sa žalobkyňa podľa svojich tvrdení dozvedela o existencii a obsahu závetu a listiny o vydedení. Žalobu na súd podala až 17. júla 2014, teda po uplynutí premlčacej doby. Súd prvej inštancie pre úplnosť doplnil a uviedol, že žalobkyňa sa domáhala neplatnosti závetu a listiny o vydedení aj z dôvodu, že neobsahuje vlastnoručný podpis jej otca. Znaleckým dokazovaním však bolo preukázané, že listiny otec strán sporu vlastnoručne podpísal, keď žalobkyňa potom uvedenú skutočnosť vzala na vedomie a tento dôvod neplatnosti v konaní ďalej neuplatňovala.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. januára 2018, sp. zn. 5 Co 330/2017, napadnuté rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd, preskúmaním napadnutého rozsudku a celého spisového materiálu s vyhodnotením toho, čo uviedli strany sporu v odvolacom konaní, konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia OZ, ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou. Svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s § 220 ods. 2 CSP jasne, vecne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco odôvodnil, pričom sa podrobne a právne precízne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi právne relevantnými skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými právne dôležitými argumentami sporových strán. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti a aj preto jeho rozhodnutie považoval za presvedčivé. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, a preto na ne odkázal.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP, keď súdy nesprávnym procesným postupom jej znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žiadala napadnuté rozhodnutia oboch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázala na to, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia absolútnej neplatnosti závetu spísaného formou Notárskej zápisnice N 610/02, NZ 610/02 zo dňa 26. novembra 2002 a absolútnej neplatnosti listiny o vydedení spísanej formou Notárskej zápisnice N 622/02, NZ 622/02 zo dňa 4. decembra 2002 z dôvodu nezahy vôle poručiťa s prejavom jeho vôle vyjadrenej v závete a listine o vydedení, čoho dôsledkom, po preukázaní tohto tvrdenia, by bola absolútna neplatnosť oboch právnych úkonov. Žalobkyňa teda uplatnila všeobecný dôvod neplatnosti právnych úkonov, pričom relatívna neplatnosť právnych úkonov prichádza do úvahy len v prípade rozporu s § 479 OZ, čo nebolo predmetom žaloby, v dôsledku čoho je rozhodnutie zmätočné. Podľa dovolateľky sa súd prvej inštancie dopustil omylu pri aplikácii práva. Odvolací súd neuviedol žiaden dôvod pre odmietnutie argumentácie žalobkyne, čoho sa podanou žalobou v skutočnosti domáha, čím odvolací súd nekonal v súlade s princípom právnej istoty. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku žiadnym spôsobom nereagoval na uvedený argument žalobkyne, ktorý z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia možno považovať za rozhodujúci. Žalobkyňa na preukázanie svojich tvrdení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov poručiťa podľa § 37 ods. 1 OZ navrhla vykonať dokazovanie pripojením spisu Okresného súdu Poprad č. k. 10 C 145/2003, čo riadne odôvodnila a na pojednávaní dňa 13. júna 2017 predložila súdu ďalšie listinné dôkazy preukazujúce jej tvrdenia o absolútnej neplatnosti právnych úkonov poručiťa z dôvodu nezahy skutočnej vôle poručiťa s prejavom vôle v napadnutých listinách. V napadnutom rozsudku odvolacieho súdu opätovne absentuje odôvodnenie, prečo sa doslova vyhol posúdeniu aj ďalšieho odvolacieho dôvodu. Odvolací súd neodôvodnil, prečo sa nezaoberal argumentom uplynutia 3 - ročnej premlčacej lehoty, keď v skutočnosti sa žalobkyňa o existencii listiny o vydedení dozvedela až

počas konania v danej veci, keď žalovaný listinu o vydedení predložil žalobkyni a súdu po prvýkrát dňa 20. septembra 2014, teda v 3 - ročnej premlčacej lehote. V danej veci je napadnutý rozsudok v extrémnom nesúlade medzi skutkovým zistením a jeho právnym záverom. Namietala tiež, že odvolací súd žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v napadnutom výroku o náhrade trov konania. Napadnutý rozsudok je pre nedostatok odôvodnenia neurčitý, nezrozumiteľný, arbitrárny, porušujúci právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Právna úprava vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť a mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 109/2018, 1 Cdo 111/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. V danom prípade žalobkyňa uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka dôvodila najmä tým, že súdy a odvolací súd sa nevysporiadali s tvrdeniami a dôkazmi, na ktoré žalobkyňa poukazovala v odvolaní voči prvoinštančnému rozsudku. Nedostala v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivé odpovede na svoje relevantné argumenty, súdy nevykonali všetky navrhované dôkazy, a preto jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva. Rozhodnutia oboch súdov považuje za zmätočné. V danej veci je podľa jej názoru napadnutý rozsudok v extrémnom nesúlade medzi skutkovým zistením a jeho právnym záverom. Namietala tiež, že odvolací súd žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v napadnutom výroku o náhrade trov konania. Napadnutý rozsudok je pre nedostatok odôvodnenia neurčitý, nezrozumiteľný, arbitrárny,

porušujúci právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

11. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny a odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií sú nepreskúmateľné, zmätočné a nesprávne, dovolací súd uvádza nasledovné.

12. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

13. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľky, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobkyne ale v preskúmvanej veci nejde.

14. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blíži k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

15. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

16. Z hľadiska práv strán na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci (napr. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 1 Cdo 109/2018, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

19. Dovoláním napadnutý rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení takým spôsobom, že s nimi v celosti súhlasil a úplne sa s nimi stotožnil. Vo veci boli nariadené viaceré znalecké dokazovania zamerané na právnu spôsobilosť poručiťľa, písomznalecké dokazovanie na pravosť podpisu namietaných listín poručiťľom, súdy sa vysporiadali ako so skutkovou situáciou, tak aj právnym posúdením veci, keď platnosť právnych úkonov posudzovali ako podľa § 37 OZ, tak aj podľa § 479 OZ a ďalších zákonných ustanovení, čo dostatočne zdôvodnili. Taktiež treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súdy oboch inštancií sa dostatočne vysporiadali aj s námietkou premlčania. Nedôvodná je preto argumentácia žalobkyne, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný a zmätočný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

20. Pokiaľ dovolateľka namietala správnosť a nedostatok skutkových zistení súdov ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový záver, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov

alebo nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že nesprávne zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nie je ani relevantným dovolacím dôvodom, nakoľko nepredstavuje dôvod znemožňujúci realizáciu procesných práv strany konania (porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

21. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

22. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia oboch súdov a ich odôvodnenia ako celok nie sú zjavne arbitrárne, nepreskúmateľné v takom rozsahu a do takej miery, že by súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že by rozhodnutia boli zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd alebo s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, alebo v rozpore s ustanovením o odôvodňovaní rozhodnutí § 220 CSP tak, ako to má na mysli § 420 písm. f/ CSP.

23. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

24. V dovolacom konaní súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.